

5e Africlownstour

“A person is a person through other persons” (Desmond Tutu)

De weken voor ons vertrek zijn we bezig geweest met de voorbereidingen. Samen met Els Jansen, een clowns docente, hebben we een nieuwe voorstelling gemaakt. Na een dag trainen en de voorstelling spelen zijn we tevreden met het resultaat. In de voorstelling komt ook het onderwerp pesten voor. We zijn benieuwd hoe de Afrikaanse kinderen gaan reageren op onze voorstelling. Willem Hans heeft weer gezorgd voor een goed gevuld programma. We gaan dit jaar naar veel nieuwe adressen en zullen ook weer op bekende plekken spelen.

Vandaag, woensdag 13 februari, vertrekken we, onze koffers vol met pennen (1000), speelgoed, kleding, balletjes, ballonnen, bellenblaas, neuzen en nog veel meer. Nieuw dit jaar is dat we met contante giften speelgoed gaan kopen in Zuid Afrika. Het vertrek is weer spannend. “Komen onze volle koffers langs de douane?” We zijn opgelucht dat de koffers zonder problemen meegaan. Het is tijd geworden om afscheid te nemen van onze families; met een traan en een lach zwaaien ze ons uit. Tot volgende week zaterdag!

“A person is a person through other persons; you can't be human in isolation; you are human only in relationships.” (Desmond Tutu)

Donderdag 14 februari

Na een redelijke reis komen we donderdag aan in Afrika. Op het vliegveld ruiken we direct de Zuid Afrikaanse aarde ... heerlijk en herkenbaar. We zijn er weer! Master haalt ons op van het vliegveld. We begroeten elkaar hartelijk. Het is fijn om, na een lange reis, opgehaald te worden. Master vertelt hoe het gaat in Threebees. Threebees is ons thuis voor de komende week. Gasthuis Threebees geeft ons altijd een aantrekkelijke korting . Vandaag rusten we uit en doen boodschappen voor de komende dagen. Morgen moeten we vroeg opstaan.

“It is through weakness and vulnerability that most of us learn empathy and compassion and discover our soul.” (Desmond Tutu)

Vrijdag 15 februari

Vorig jaar hebben we kennisgemaakt met Trees en Henny. Aan de dagen met Trees en Henny hebben we goede en fijne herinneringen en vandaag gaan we Trees en Henny weer ontmoeten. Trees heeft een programma gemaakt en we gaan 5 dagen onze voorstelling geven aan/in projecten van deze bijzondere stichting:

Tswararang (zet je schouder eronder). We zijn blij met deze goed gevulde dagen. Het is fijn als je zeker weet dat er op je gerekend wordt. En met Trees en Henny in de organisatie wisten we direct dat dit goed zou komen. Op deze zonnige morgen staan Trees en Henny ons op te wachten op de afgesproken plek. We omhelzen elkaar, het is zo goed om hen weer terug te zien. Trees en Henny zijn mensen die zeggen dat ze iets goeds willen betekenen voor de bevolking van Ivorypark en daar hebben wij respect voor. Want Trees en Henny zeggen het niet alleen, ze doen heel veel goeds en zetten er daadwerkelijk hun schouders onder.

Tijdens de korte rit valt het direct op dat het township Ivorypark groter is geworden en nog dichterbij de weg is gekomen. We herkennen veel van vorig jaar. Bij de Drake Koka school wacht ons een gezellig samenzijn met Christi (fotografe), Busi (bibliotheekjuf), Elisabeth (de directrice van de school) en andere medewerkers. Opvallend is dat de kinderen geen schooluniformen dragen. Ze zijn allemaal gekleed in rode, witte en roze kleren! We horen later dat dit is omdat Valentijnsdag wordt gevierd. En clown Bluf was in Nederland, driftig op zoek geweest naar grijze kousen. Herkenbaar voor de kinderen(dacht ze) Clown Bluf is de enige vandaag met grijze kousen. De Drake Koka school is de komende dagen ook onze ontmoetingsplek. Met Henny en Trees spreken we hier steeds af om naar een andere speelplek te gaan. Vandaag geven we 2 voorstellingen op de Drake Koka school. 's Morgens voor de groepen R (jongsten) tot en met groep 4. De groep is groot. De kleintjes vinden het in het begin spannend. Er wordt veel plezier gemaakt. En onze boodschap, over het pesten, komt goed over. In de voorstelling laten we zien en voelen hoe het is als je gepest wordt. Zodra de voorstelling is afgelopen komen alle kinderen op ons af. Ze willen allemaal contact hebben met ons.

Na de lunch spelen we voor de rest van de school, op de achtergrond kijken ook de andere kinderen weer mee. Ook nu zitten er weer honderden kinderen verspreid op het grote plein. Ook bij deze groep wordt de boodschap goed begrepen. De kinderen kijken geboeid. Ze zingen met de muziek mee. De eerste optredens zitten erop. Het was weer fantastisch. Kinderen waren super enthousiast, soms zelfs wild....Maar erg leuk, ze herkenden ons nog van vorig jaar! Met een tevreden gevoel nemen we afscheid en rijden terug naar Threebees in Pretoria.

“Do a little bit of good wherever you are; its those little bits of good put together that overwhelm the world” (Desmond Tutu)

Zaterdag 16 februari

Vandaag hebben we afgesproken op de Drake Doka school. Henny en Christi rijden ons voor naar het Sinah Ramakula Care Centre. Het is druk in het Township.

Gisteren was het payday en dat is te zien, we zien verschillende mannen al bier drinken. Het is half 10, maar het bier smaakt hen goed. Bij het centrum aangekomen horen we dat de kinderen alweer weg zijn. Ze waren er om 9 uur. Gelukkig komen er kinderen terug en wij halen kinderen van de straat op. In de kerk geven we aan een kleine groep met bescheiden kinderen een grootse voorstelling.

Er is een prachtige akoestiek, Puck speelt de sterren van de hemel. Het spel is intiem. Er is veel reactie en interactie. De kleintjes, de babbelbakkies, moeten veel lachen en de groten kijken en luisteren met aandacht. Iedereen heeft genoten! Nadat we ons hebben omgekleed en wederom genoten van de lunch van Henny kijken we op afstand naar de teambuilding die gegeven wordt. De jarige leidster van het centrum zit onder een boom met een groep jongelui. Ze geeft hen een enthousiaste les over het leven. De boodschap is vooral : blij positief, goed, gezond en enthousiast. Iedereen is gemotiveerd en doet met passie mee. Er wordt goed gewerkt op het Centrum. We wensen elkaar alvast een goede zondag toe en zien elkaar maandag weer op onze meetingplek. De weg naar huis is rustig. Thuis aangekomen nemen we een douche en delen onze ervaringen met elkaar en met het thuisfront. Op facebook zetten we onze eerste foto's.

“Religion is like a knife: you can either use it to cut bread, or stick in someone's back.” (Desmond Tutu)

Zondag 17 februari

Zondagmorgen, de zon schijnt en we gaan vol goede moed op weg naar Moedville. Een nieuw contact dus een nieuw adres. We rijden via de N1 de N4 op. Links liggen de bergen en we rijden door het prachtige natuurreservaat Kgaware. De zondagrut is goed te merken op de weg. We genieten van de natuur. Willem Hans heeft in Nederland contact gehad met Jason de predikant. Hij heeft gevraagd of we na de kerkdienst onze voorstelling willen geven. Op zondag is het moeilijker om ergens de voorstelling te geven en daarom rijden we graag een uurtje voor deze 350 kinderen. Jason heeft een duidelijke beschrijving gegeven en we hebben GPS in de auto. De beschrijving klopt niet helemaal en de GPS kan het adres niet vinden. We rijden 40 km te ver. Als we een uurtje door waren gereden waren we in het buurland Botswana! Vlak voor Swartruggens (zal Swartruggens betekenen: over de ruggen van de zwarten zijn wij blanken rijk geworden?) komen we wel bij een grote kerk, de dienst is net afgelopen voor de blanke rijke Afrikanen. We zijn verkeerd. Gelukkig kunnen ze ons vertellen waar Moedville is. We rijden snel terug en hopen dat de kinderen er nog zijn.

En de kinderen zijn er nog! Ze kunnen het terrein niet af. Moedville is een groot terrein waar 350 weeskinderen wonen in de leeftijd van 6 tot 18 jaar. De kinderen

komen niet buiten de hekken! Het duurt even voordat we dé Jason hebben gevonden. Hij predikt voor 200 kinderen in een grote donkere zaal. Het geeft ons een onprettig gevoel, de kinderen reageren apathisch op de grote blanke prediker. Bijna niemand is blij. We worden voorgesteld aan de kinderen. Jason geeft de 'leiders' de opdracht om alle kinderen van het terrein op te halen voor de voorstelling. Wij kleden ons om en binnen een paar minuten zit 'de kerk' vol. Een deel van de kinderen (gezonde) reageert goed op de voorstelling, maar de meeste kinderen blijven apathisch kijken. We weten later dat dit komt door vitaminegebrek. De kinderen komen angstig en eenzaam over. Ze hebben hier geen kinderleven te leiden, maar lijden hun leven. Voor de kinderen zijn we blij dat we geweest zijn. We laten neuzen en balletjes achter. Zwijgzaam rijden we terug naar Pretoria. We zijn ontdaan.

"We learn from history that we don't learn from history!" (Desmond Tutu)

"Dear Child of God, I am sorry to say that suffering is not optional."

(Desmond Tutu)

Maandag 18 februari

Gisteravond zijn we uit eten geweest. En hebben nog lang nagepraat over Moedville. Vanmorgen rijden we weer naar Ivorypark. Ook op deze morgen staat Henny al op ons te wachten. Een paar straten verderop is de Sedi Laka school. We worden hartelijk ontvangen door de directrice van de school. Ze regelt vlot dat de jongste en de oudste kinderen van de school naar de voorstelling komen kijken. Het leeftijdsverschil is groot, de kleintjes en de groten lachen er vrolijk op los. De directrice houdt een bijzonder nagesprek met de hele groep. De oudsten hebben de boodschap goed ontvangen.

Ook vandaag was het weer bijzonder om met en voor de Afrikaanse kinderen te spelen. Er is weer veel gelachen, en de boodschap over het pesten kwam heel goed over. Alleen 'sorry' zeggen is niet voldoende als je iemand anders bewust pest. De lange gekleurde sjaals die een dankbare rol spelen in de show werden door de kinderen gezien als de kleuren van alle mensen op de wereld. Er is niet alleen zwart wit, de verschillende kleuren herenigen zich met elkaar. Tijdens de lunch vertellen we Henny over Moedville. "Voor eten en een bed doen kinderen alles" zegt Henny. En dit is de keiharde waarheid voor veel kinderen in de wereld. De kinderen van de Sedi Laka school hebben een zorgzame directrice. Ze is blij met de pennen die we achterlaten voor de leerlingen.

Vanmiddag bezoeken we de Bonenischool. De stichting Tswaranang heeft op het terrein een keuken gebouwd. En we maken kennis met de grote groep vrouwen die in de keuken werken. Deze vrouwen maken iedere dag een maaltijd klaar voor 2200 kinderen! De keuken is goed georganiseerd, in het magazijn ligt de voorraad eten

en Henny laat trots de extra vitaminen zien die door het eten gaan. Het maakt grote indruk op ons. Wat een groot geluk voor deze grote groep kinderen en wat een groter geluk dat wij dit zien. We zien honderden kinderen, netjes in de rij, met een bakje, dat gevuld wordt met een maaltijd van rijst en bruine bonen. De meeste kinderen eten het direct op en sommigen bewaren het om thuis op te eten. Of om thuis te delen? Een voedzaam project dat dringend nodig is. Wat doen wij hier eigenlijk, 3 witte clowns uit Holland? Die vraag stel je je af na het zien van dit nuttige project. Hebben wij wat te geven? Gelukkig wel; ieder kind behoort ook te lachen, en zich te ontspannen om de dagelijkse zorgen te vergeten. Morgen wordt een drukke dag, we gaan naar 2 scholen. En hebben er weer zin in!

“Language is very powerful. Language does not just describe reality. Language creates the reality it describes.” (Desmond Tutu)

Dinsdag 19 februari

Peter wordt vandaag 50 jaar! We hebben een gezellig ontbijt met cadeautjes, slingers, kaarten en felicitaties. Peter is blij verrast door de pakjes die Hetty en de kinderen hebben meegegeven. Een mooi begin van een nieuwe zonnige dag. Vandaag spelen we op de Ebonyschool. Het gebouw is precies een replica van de Drake Koka school. De eerste voorstelling is voor de jongste kinderen van de school. En de tweede voorstelling is voor de groepen 5 en 6. Bij beide voorstellingen zitten weer honderden kinderen. Er wordt gelachen, geroepen, gedanst, gezongen en met aandacht gekeken. Na een heerlijke lunch rijden we naar de Fonteinschool.

De zon is warm, 35 graden. Als wij aankomen lopen de kinderen al met hun stoel naar de binnenplaats. Gelukkig neemt een leerkracht het initiatief om de auto's van de leerkrachten onder het afdak weg te laten halen. Hier kunnen nu veel kinderen, in de schaduw, genieten van de voorstelling. De eerste groep zijn weer de jongsten van de school. Ze kijken geboeid naar de voorstelling die gek, vrolijk, verdrietig, muzikaal en goed is. Na de eerste groep gaan de oudsten van de school onder het afdak zitten. Zodra we begonnen zijn staan ook achter en naast ons overal kinderen. Iedereen wil kijken en iedereen kan kijken. Het is een fantastische interactieve voorstelling voor heel veel kinderen! We beloven zeker om volgend jaar weer te komen. Ook op deze school geven we een paar honderd pennen. Deze dag sluiten we af, samen met Trees en Henny, in een Zuid Afrikaans restaurant. Tijdens het eten praten we na over onze ervaringen van de afgelopen dagen. We nemen gelukkig nog geen afscheid van elkaar. Morgen is onze laatste dag samen. Vanavond nemen we een biertje op Peter zijn 50e en we laten een lantaarn op voor zijn nieuwe jaar en voor alle kinderen in de Zuid Afrika.

Do a little bit of good wherever you are; its those little bits of good put together that overwhelm the world" (Desmond Tutu)

Woensdag 20 februari

We rijden voor de 5e keer richting Ivorypark. Een half uurtje rijden. Trees en Henny staan op ons te wachten op de hoek van de weg. We rijden direct achter hen naar de crèche van oma Josefina. Josefina Mpfu is een weduwe die in haar huisje zo'n 150 kinderen opvangt in de leeftijd van 0-6 jaar. Kinderen die nergens terecht kunnen omdat er geen ouders meer zijn, omdat ze (Aids)wees zijn, besmet zijn met Hiv, omdat moeder geen werk heeft, of kinderen die bij een grootouder of in een kindgezin leven. We komen aan op een afgeschermd terrein waar 2 huisjes op staan en een kerkgebouw. In het gebouw zitten de peuters en kleuters al op ons te wachten. We gaan ons snel omkleden. De kleintjes zijn nieuwsgierig naar wat er gaat gebeuren. Het thema pesten halen we uit de voorstelling en we geven onze interactieve voorstelling. Ze vinden het prachtig, vooral het kiekeboespel en echte muziek uit de saxofoon maakt het voor hen compleet.

Na de voorstelling komen Trees haar 'oudjes' binnen. We dansen, zingen en genieten met 2 generaties prachtige, krachtige Zuid Afrikanen. Onze clownsmuts, met respect, gaat af, speciaal voor deze 2 groepen en voor Trees en Henny! Josefina geeft een bedankwoord en van de kinderen krijgen we een mooie bedankkaart. We laten hier veel speelgoed achter. De 'oudjes' zwaaien we uit. En ook nu nemen we afscheid van kinderen en begeleiders. We beloven ook hier om terug te komen. Na een hapje rijden we naar Mmabana Day Care. Hier zijn we vorig jaar ook geweest. We liepen toen met de crèchekinderen in optocht door het vluchtelingen township heen en namen in onze tocht nog meer kinderen en ouders mee. Onder de 'verhalenboom' speelden we toen onze voorstelling. Trees heeft van Nonyane(de crècheleidster) gehoord dat de boom er niet meer is.

Ook hier worden we hartelijk ontvangen. Sonja, de andere crechejuf, vliegt in onze armen. Ze is dolenthousiast. We zijn allemaal blij elkaar weer te zien. En we zien veel bekende gezichtjes van vorig jaar, wat is dat leuk. De kinderen herkennen ons ook. Het meisje met de nieuwe roze zonnehoed is er ook nog. De nieuwe zonnehoed van vorig jaar heeft ze nog steeds op. Na een jaar verkleurd door de zon en was. Ze loopt nog even trots met haar roze zonnehoed. De voorbereidingen worden gemaakt voor onze optocht door het township. Op naar de speelplek onder de boom. De boom waar al jarenlang bijeenkomsten, verhalen en ervaringen worden gedeeld. Op naar de boom! We worden verrast doordat er nog een crèche aansluit. En nog groter is de verrassing dat er busjes met kinderen naar de plek worden gebracht. Nonyane heeft de andere crèches van het township ook uitgenodigd. Fantastisch!

De boom staat er nog, hij geeft geen schaduw meer. De takken zijn afgezaagd en de stam verbrand. Het maakt er de voorstelling en de aandacht van ons publiek

niet minder om. Ook nu wordt er weer gelachen, gedanst en gezongen. Wij bedanken een vrolijk publiek. In optocht lopen we weer terug naar de crèche. Met het uitgedeelde speelgoed gaan de kindjes direct spelen. Nadat we afscheid hebben genomen, en ook hier beloven we om weer terug te komen, verlaten we Ivorypark. Afscheid nemen van al deze lieve mensen, en vooral van Trees en Henny, is moeilijk. Gelukkig weten we dat we elkaar weer gaan zien. Tot volgend jaar! We bedanken Trees en Henny en alle kinderen en volwassenen die we hebben ontmoet voor alles wat wij hebben mogen ontvangen !

“Life is more than breath and a heartbeat; meaning and purpose are the life of life.” (Desmond Tutu)

Donderdag 21 februari

Vandaag gaan we naar Soweto. Het is een eind rijden naar het Nederlandse echtpaar Gerard en Jacqueline. Ze zijn de oprichters van de stichting SOLMA, die verschillende projecten onder hun hoede heeft in Lesotho en Soweto. Na onze kennismaking en een kopje koffie rijden we naar de Sizwille school , de doveschool in Soweto. Dit wordt een uitdaging voor ons, en we vinden het spannend om voor een groep van 250 dove kinderen te spelen. Als we bij de school aankomen staat de directeur buiten op ons te wachten. Hij verwelkomt ons. De school ziet er netjes uit. Ook hier zitten de kinderen al klaar. Dit komt niet omdat wij te laat zijn. Je spreekt dan van Afrikaanse tijd. Op het precieze tijdstip afspreken bestaat niet, het is wat hen het beste uitkomt. Te vroeg of te laat. We passen ons makkelijk aan. Snel kleden we ons om in het kantoor van de directeur.

Een groep van 250 dove kinderen in de leeftijd van 6 tot 18 jaar genieten van de voorstelling. Vooral de kleintjes schateren het uit. Onze mimiek maken we nog groter en duidelijker. De kinderen wisselen hun emoties uit in gebarentaal. We geven de kinderen veel individuele aandacht, er is veel spel met de lappen. Ze genieten van de kleuren, de beweging en de aandacht. Voor iedereen is het een bijzondere ervaring. Er werkt hier een enthousiast team op een prima school. We lunchen in het grootste winkelcentrum van Soweto. Gerard vertelt dat hier geen blanke Afrikanen durven te komen. Wij zijn de enige blanke mensen, angst voelen we niet.

Na de maaltijd rijden we door Soweto naar Kliptown. In Kliptown zijn de leefomstandigheden erbarmelijk, er is bijvoorbeeld geen riool. De geur van stront is overheersend. De werkeloosheid en de armoede zijn groot, er is geen toekomstperspectief. De steeds groter wordende kloof tussen de rijke elite en de rusteloze, berooide mensen in Kliptown wordt niet kleiner. We rijden er doorheen en kunnen eigenlijk niet bevatten dat hier kinderen, bejaarden en volwassenen kunnen wonen. Op het opvangcentrum spelen we 100 kinderen. Na schooltijd

krijgen ze hier een maaltijd aangeboden. De kinderen zien er lusteloos uit , wederom door vitaminegebrek. Gelukkig vergeten ze even hun zorgen en genieten van de voorstelling. Na dit opvangcentrum rijden we naar de burens. Ook hier is een opvangcentrum. Het centrum van Bob Nameng. Hij is hier als 16 jarige, in 1987, begonnen met verwaarloosde kinderen op te vangen. De start was in 2 kamertjes in het huisje van zijn tante. Bob heeft er een verantwoord, aantrekkelijk en hartelijk centrum van gemaakt. De sfeer is perfect, de leiding is zorgzaam en vriendelijk. Bob en zijn team geven de kinderen hoop door onderdak, verschillende programma's en ondersteuning aan te bieden.

<http://sowetokliptownyouth.webs.com/> Bob ontvangt ons hartelijk en ook hier zitten de kinderen al te wachten. Ons publiek is van 2 jaar tot in de 80 jaar. De kleintjes zijn enthousiast, ze zingen vrolijk mee en dansen enthousiast in het rond. Het is een te gekke voorstelling op een bijzondere plek met dankbaar publiek. We laten de balletjes, bellenblaas en pennen achter. Ook Bob beloven we terug te komen. We bedanken Gerard en Jacqueline voor de indrukwekkende dag en wensen hen veel succes met de projecten. Op weg naar huis en vanavond delen we onze ervaringen. Het was heftig en bijzonder. Vanavond zetten we een andere voorstelling in elkaar voor de laatste groep van morgen.

"Dear Child of God, I am sorry to say that suffering is not optional."

(Desmond Tutu)

Vrijdag 22 februari

Vandaag is alweer onze laatste dag in Zuid Afrika. Vanavond vliegen we terug naar Nederland. Het verschil is meer dan 35 graden! Maar eerst zijn we nu, een klein uurtje, op weg naar Little Eden. Little Eden heeft twee tehuizen waar kinderen en volwassenen met een ernstige verstandelijke handicap genieten van een liefdevol, permanent huis voor de rest van hun leven. Ieder jaar wordt de Africlowntour hier afgesloten. Natuurlijk kijken we ernaar uit om iedereen weer te ontmoeten. Nicolette ontvangt ons en even later zijn we ook heel blij om Lucy weer te zien. Het is echt fijn en goed om hier weer te zijn. We zijn op 6 groepen en in iedere zaal is het weer anders. We spelen samen en individueel. We dansen, lachen en genieten samen met de bewoners. Clown Puk speelt prachtige muziek. De contacten zijn intens en belangrijk. Een aantal bewoners herkent ons.

Na de lunch rijden we naar Elvira Rottage Village garden, het andere huis van Little Eden. Het is een uurtje rijden en na 5 jaar kunnen we het makkelijk vinden. Als we aankomen staat Pete op ons te wachten. Danielle, een van de bewoonsters, is net klaar met de payday zakjes. Op vrijdag krijgt iedereen een zakje met lekkers. De groep zit al in de grote kring op ons te wachten. De bewoners hebben er zin in, we horen ze roepen. En we zijn benieuwd of de nieuwe opzet van de voorstelling gaat

werken. Vooral bij deze groep weten we al wat we kunnen verwachten. Ze nemen direct de show over! En dit keer willen we ze verrassen. En dat lukt prima. Onze speciale voorstelling voor hen brengt veel rust en aandacht. Iedereen krijgt persoonlijke aandacht, de ontvangst is groots. We sluiten met de traditionele optocht door de zaal. Niets is te gek, alles kan. Afscheid nemen van Elvira Rottage Village is ook moeilijk, vooral omdat dit tegelijk onze laatste dag is in Zuid Afrika.

We hebben een bijzondere, belangrijke en boeiende week gehad. Mede dankzij de sponsors hebben we veel gegeven maar nog meer ontvangen. Heel veel kinderen, gehandicapten en volwassenen hebben gelachen, genoten en even hun zorgen vergeten. Heel graag bedanken we iedereen die de Africlowns sponsort, support en steunt. Zonder jullie was deze 5^e Africlowntour tour niet mogelijk.

Bob Nameng heeft in het logboek geschreven:

“We like to thank you very much for making time just to share laughter, with kids in Kliptown, who never got to have such priviledges or opportunities”. Laughter is the best medicine what you gave to our kids is worth much more than silver & gold. Keep on making our kids laugh because it's therapy and healing.

“A person is a person through other persons” (Desmond Tutu)